

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 460/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Legium, s. r. o., Bukureštská 3, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 12Tp/32/2025 zo 17. júna 2025 a uzneseniam Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Tpo/1002/2025 z 26. mája 2025 a sp. zn. 4Tpo/42/2025 z 3. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. 12Tp/32/2025 zo 17. júna 2025 a uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3Tpo/1002/2025 z 26. mája 2025 a sp. zn. 4Tpo/42/2025 z 3. júla 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdom na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uzneseniami vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: KRP-151/2-VYS-BA-2025 zo 14. a 21. mája 2025 trestne stíhaný pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d) a ods. 3 písm. a), neskôr ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

3. V uvedenej trestnej veci podal 15. mája 2025 prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „prokurátor“) mestskému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného priadku, ktorému však mestský súd pre absenciu existencie väzobných dôvodov nevyhovel a sťažovateľa prepustil zo zadržania na slobodu.
4. Na základe sťažnosti prokurátora krajský súd uznesením sp. zn. 3Tpo/1002/2025 z 26. mája 2025 zrušil prvostupňové väzobné rozhodnutie a z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby, ktorú odmietol nahradiť jeho písomným sľubom, ponúkanou peňažnou zárukou jeho matky, ako aj dohľadom probačného a mediačného úradníka.
5. Následne 27. mája 2025 prokurátor podal mestskému súdu návrh na zmenu dôvodov väzby sťažovateľa tak, že sa väzba v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzťahuje aj na ďalšie skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa z 21. mája 2025.
6. Mestský súd uznesením sp. zn. 12Tp/32/2025 zo 17. júna 2025 návrhu prokurátora vyhovel, t. j. tzv. preventívnu väzbu sťažovateľa rozšíril aj na ďalšie skutky. Návrhy na nahradenie väzby neprijal.
7. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu krajský súd uznesením sp. zn. 4Tpo/42/2025 z 3. júla 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ je presvedčený, že napadnuté rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené a obsahujú nejasnosti.
9. Mestskému súdu vytýka, že vôbec nevzal do úvahy tie skutočnosti, ktoré boli sťažovateľovi na prospech, resp. ktoré odôvodňovali, že sa nebude dopúšťať ďalšej trestnej činnosti. Ako príklad uviedol, že so svojou priateľkou čakajú dieťa a je si vedomý toho, že keby pokračoval v páchaní ďalšej trestnej činnosti, je takmer isté, že by sa zvýšila aj trestná sadzba, a tým by bol dlhší čas od rodiny.
10. Ďalšie skutočnosti vylučujúce páchanie ďalšej trestnej činnosti sťažovateľ nachádzal v tom, že po vznesení obvinenia sa nedopustil protiprávneho konania; hľadá si prácu mimo finančného sektora; dostal výpoveď z pracovného pomeru, čím je mu zamedzené pokračovať v trestnej činnosti; nesnažil sa sťažovať priebeh trestného konania, ale poskytoval súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní; chce nahradiť škodu, pritom k jej čiastočnej úhrade už došlo z prostriedkov nepochádzajúcich z trestnej činnosti; ukázal sebareflexiu; nebol dosiaľ trestaný; svoje konanie nebagatelizuje, uvedomuje si jeho závažnosť; začal liečbu zo závislosti od hazardných hier; a inicioval svoju evidenciu v Registri fyzických osôb vylúčených z hrania hazardných hier.
11. Prvostupňový súd sťažovateľ kritizuje aj za to, že neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že plánuje, pripravuje alebo by sa pokúsil získať prostriedky na hranie hazardných hier opätovným protiprávnym konaním. Absentuje tak akýkoľvek dôkaz o hrozbe páchania ďalšej trestnej činnosti. Závislosť na hazardných hrách nie je podľa sťažovateľa sama osebe trestnou činnosťou a hranie hazardných hier nie je protiprávne. Úvaha, že niekto má blízko k hraniu hazardných hier, a preto bude s vysokou pravdepodobnosťou páchať trestnú činnosť na účel

získania finančných prostriedkov na túto činnosť, je neudržateľná – ide o čisto hypotetický a nepreukázaný záver, ktorý sa nedá postaviť na dôkazoch, ale len na domnienkach a predsudkoch. Aj keby sťažovateľ pokračoval v hazarde, nevykonával by nič protiprávne. Je neakceptovateľné, aby súd argumentoval tým, že sťažovateľ by pokračoval v páchaní trestnej činnosti, pretože potrebuje splácať svoje dlhy. Dlhová situácia sťažovateľa nemôže byť sama osebe dôvodom na obavu z pokračovania v trestnej činnosti a súd nesmie automaticky predpokladať, že človek s finančnými ťažkosťami bude páchať trestné činy.

12. Krajskému súdu sťažovateľ vytýka, že sa dostatočne nezaoberal tým, či je naplnený dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z materiálnych podmienok preskúmal iba dôvodnosť trestného stíhania, ktoré však sťažovateľ nenapádal, len tvrdil nie sú splnené podmienky väzby. Rovnako krajský súd neuviedol, prečo nebolo možné väzbu nahradiť; prečo by probačný dohľad a obmedzenia neboli dostačujúce.

13. Podmienky nevyhnutnosti a primeranosti väzby sťažovateľ nepovažuje vo svojom prípade za naplnené. Od začiatku trestného konania spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní. Prispieva k objasňovaniu skutku. Nepokúša sa vyhýbať trestnému konaniu, nemarí jeho priebeh. Pokiaľ by aj boli naplnené dôvody väzby, jej cieľ bolo možné dosiahnuť aj miernejšími prostriedkami. Navyše, jeho ponechanie na slobode je v záujme poškodeného, pretože iba v takom postavení má možnosť reálne uhrádzať spôsobenú škodu. Zastáva názor, že v danej veci ide skôr o zásah represívneho charakteru v priamom rozpore s prezumpciou nevinoty.

14. Jeho ponechaním na slobode by nebolo sťažené ani včasné a náležité objasňovanie skutku. Vo väzbe nemôže nahradiť škodu, podstúpiť liečenie a ani postarať o tehotnú priateľku. Súdy podľa neho nerešpektovali a ignorovali jeho základné práva a slobody. Javí sa mu, že orgány činné v trestnom konaní a súdy postupujú v tejto veci nie na základe objektívneho posúdenia a rešpektovania základných práv, ale (vzhľadom na medializáciu prípadu) pod tlakom verejnej mienky, so zjavnou snahou vyhnúť sa spoločenskej kritike v prípade jeho prepustenia z väzby.

15. Konkrétnou skutočnosťou odôvodňujúcou väzbu nemôže byť tvrdenie sudcu, že sťažovateľ prehral veľkú časť finančných prostriedkov na hazardných hrách ani že má dlhy, ktoré potrebuje splácať.

16. Podľa sťažovateľa ani jedno rozhodnutie neobsahuje konkrétne, vecne podložené a individuálne odôvodnenie, ktoré by preukazovalo existenciu reálneho a aktuálneho rizika pokračovania v trestnej činnosti. Odôvodnenia súdov sú všeobecné a abstraktné. Súdy neuviedli žiadne nové skutkové okolnosti, ktoré by mohli zakladať dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Z ničoho nevyplýva, akým konkrétnym spôsobom a v akých konkrétnych podmienkach by malo k takémuto pokračovaniu dôjsť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru uznesením mestského súdu sp. zn. 12Tp/32/2025 zo 17. júna 2025 a uzneseniami krajského súdu sp. zn. 3Tpo/1002/2025 z 26. mája 2025 a sp. zn. 4Tpo/42/2025 z 3. júla 2025,

ku ktorému malo dôjsť vzatím a ponechaním sťažovateľa vo väzbe napriek absencii nevyhnutnosti a primeranosti väzby, ako aj nedostatočným odôvodnením rozhodnutí o jeho osobnej slobode.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením mestského súdu sp. zn. 12Tp/32/2025 zo 17. júna 2025:

18. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu mestského súdu ústavný súd uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... *ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021).

19. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 249/2021).

20. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd trestne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy nadriadenému druhostupňovému súdu. Sťažovateľ teda disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení mestského súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. A pretože právomoc krajského súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa predchádzala oprávneniam ústavného súdu, je vylúčená jeho právomoc (ústavného súdu) na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti.

21. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uzneseniami krajského súdu sp. zn. 3Tpo/1002/2025 z 26. mája 2025 a sp. zn. 4Tpo/42/2025 z 3. júla 2025:

22. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa oboch napadnutých uznesení krajského súdu ústavný súd v prvom rade pripomína svoju (sťažovateľovi evidentne známou) ustálenú judikatúru, podľa ktorej súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako

aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (m. m. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020). Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 299/2022, I. ÚS 347/2022).

23. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (porov. napr. I. ÚS 26/2013, III. ÚS 7/00, IV. ÚS 270/09).

24. Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavou aprobovateľné uplatnenie inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (porov. napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

25. V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby (a rovnako aj o pokračovaní väzby) sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnáť s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porov. III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010) a tiež že z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe, musí byť zrejmé, že sa príslušný súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (porov. III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

26. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná najmä na preskúmanie, či dôvod a spôsob obmedzenia osobnej slobody rozhodnutiami všeobecných súdov vo väzobných veciach [napr. v zmysle posúdenia, či sú rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe podložené zákonnými dôvodmi, či súd výslovne, prehľadne a logicky vysvetlil, z ktorých konkrétnych skutočností vyplýva dôvod väzby, či sú rozhodnutia riadne a vyčerpávajúco odôvodnené, či súd rozhodol o zákonnosti ďalšieho trvania väzby a žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu urýchlene a pod.] je v súlade s právami a slobodami

zaručenými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru (porov. napr. I. ÚS 47/2013, II. ÚS 230/02, II. ÚS 38/05, III. ÚS 352/2011, IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 153/09).

27. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, resp. ponechaní dotknutej osoby vo väzbe (porov. napr. I. ÚS 316/2011, II. ÚS 76/02, II. ÚS 466/2013, III. ÚS 466/2010, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 619/2013). Skutkové a právne závery príslušného všeobecného súdu však môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

28. Sťažovateľ predovšetkým namieta neexistenciu väzobného dôvodu, pre ktorý väzbu vykonáva, nepovažuje ju za nevyhnutnú a proporcionálnu a poukazuje na nedostatočnú odôvodnenosť napadnutých rozhodnutí krajského súdu v tomto smere.

29. Keďže, ako to vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti, sťažovateľ neatakuje dôvodnosť svojho trestného stíhania (tvrdí, že túto okolnosť v konaní pred všeobecnými súdmi ani nenapádal), ústavný súd sa zameril na preskúmanie ústavnej konformity vysporiadania sa krajského súdu s existenciou dôvodu tzv. preventívnej väzby sťažovateľa a nemožnosťou jej nahradenia.

30. Pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby musí byť toto riziko hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40). Príliš abstraktné riziko pokračovania v trestnej činnosti nemožno považovať za dostatočný základ na väzbu a jej pokračovanie (I. ÚS 409/2021, I. ÚS 189/2022).

31. Krajský súd v uznesení sp. zn. 3Tpo/1002/2025 z 26. mája 2025, ktorým vzal sťažovateľa do väzby, ako aj v uznesení sp. zn. 4Tpo/42/2025 z 3. júla 2025, ktorým bol (v spojení s uznesením mestského súdu sp. zn. 12Tp/32/2025 zo 17. júna 2025) rozšírený dôvod tzv. preventívnej väzby sťažovateľa aj na ďalšie skutky, odôvodnil v podstate tými istými okolnosťami. Existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v oboch rozhodnutiach oprel predovšetkým o charakter stíhanej trestnej činnosti a spôsobený následok na majetku poškodeného (celková suma výrazne presahovala dva milióny eur). Dôvodná obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti mala podľa konajúceho súdu spočívať v tom, že nešlo o ojedinelé zlyhanie sťažovateľa, teda vybočenie z inak riadneho spôsobu života, ale mal sa jej dopúšťať opakovane, na pravidelnej báze a po značne dlhé obdobie (od mesiaca december 2022 permanentne do 13. mája 2025), z čoho bolo možné prezumovať, že na nej mal dlhodobo postavenú svoju životnú úroveň. Išlo pritom o sofistikovaný, ťažko odhaliteľný spôsob páchania trestnej činnosti, čo nepochybne vyvolávalo obavu, že v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu by mohol v jej páchaní pokračovať. Okamžité skončenie pracovného pomeru, a teda znemožnenie prístupu k príslušným informačným systémom krajský súd vyhodnotil tak, že napriek tomu má sťažovateľ objektívne možnosť ďalšieho páchania majetkovej trestnej činnosti. Sťažovateľ mal priznať, že je závislý od hazardných hier a že má viaceré pôžičky v peňažných ústavoch, ktoré musí splácať. Zároveň jedna zo svedkýň svedčila, že sťažovateľ si na hazardné hry požičal veľa peňazí. Krajský súd z týchto zistení odvodil, že ak sťažovateľ nevie ovládať svoje konanie na hazardných hrách, ktoré predpokladá dispozíciu určitými majetkovými zdrojmi, je značne stimulované jeho rozhodnutie

vyhľadať ďalšie peňažné prostriedky, o čo sa dlhodobo aj snažil. Riziko pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom tak krajský súd vyhodnotil ako veľmi vysoké.

32. K obranným námietkam sťažovateľa krajský súd uviedol, že zo zabezpečených podkladov Úradu pre reguláciu hazardných hier vyplynulo, že sťažovateľ od roku 2022 na dennej báze trávil čas na miestach hazardných hier (elektronických a kamenných kasínach, elektronickom tipovaní atď.) a z podkladov poskytovateľov služieb v oblasti hazardných hier sa dalo zistiť, že počas tohto obdobia hrával s obratom desiatok miliónov eur a stratou rádovo niekoľko miliónov eur.

33. Pokiaľ sťažovateľ samotnú závislosť od hazardných hier nepriamo relativizoval a zľahčoval, krajský súd to považoval za neakceptovateľné. Poukazujúc na konkrétne závery plynúce z odbornej literatúry, sťažnostný súd ilustroval závažnosť psychických dôsledkov závislosti od hazardných hier.

34. S prihliadnutím na osobu sťažovateľa a povahu prípadu krajský súd dospel k presvedčeniu, že písomný sľub, peňažná záruka ani dohľad probačného a mediačného úradníka by neboli dostatočnými inštitútmi pre nahradenie väzby sťažovateľa, a to ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení. Použitie týchto miernejších prostriedkov nahradzujúcich väzbu by podľa konajúceho súdu v danej veci nedokázalo účinne eliminovať riziká spojené s pobytom sťažovateľa na slobode, ktoré vyplývali zo skutočností odôvodňujúcich existenciu už popísaného väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

35. V uznesení z 26. mája 2025 krajský súd konkretizoval, že intenzita dôvodného podozrenia v spojení s mierou rizika pokračovania v trestnej činnosti vzhľadom na osobu sťažovateľa bola v nepomere eventuálnej dôvery súdu, že by pobytom na slobode viedol riadny život pri nahradení väzby. Keďže sťažovateľ proklamoval závislosť od hazardných hier, ktoré mal vykonávať práve z verejných zdrojov, bol predložený jeho písomný sľub nepostačujúci. Išlo o enormné peňažné prostriedky, keď sťažovateľ (v postavení podozrivého) vypovedal, že prehral na hazardných hrách za 2 a pol roka sumu 1 a pol milióna eur.

36. Rovnako ani peňažnú záruku matky sťažovateľa nebolo možné podľa krajského súdu prijať. Bez preverenia všetkých okolností prípadu by jej prijatie bolo predčasné a bolo otáznne, či tieto peňažné prostriedky nepochádzajú z trestnej činnosti. Takýto záver (že by mohli pochádzať z trestnej činnosti) nebolo možné vylúčiť.

37. K proklamovaniu sťažovateľa, že sa lieči zo závislosti od hazardných hier, krajský súd reagoval tým, že zo zistených skutočností nebolo možné konštatovať adekvátnu ambulantnú liečbu, ktorá by v tom čase mohla priniesť želateľný výsledok.

38. Ani tvrdenie sťažovateľa, že sa z vlastnej iniciatívy zapísal do registra vylúčených osôb pre hazardné hry, krajský súd neuznal ako dostatočný dôvod jeho prepustenia na slobodu. Ozrejmilo, že nešlo o autoritatívne rozhodnutie konkrétneho orgánu pre hazardné hry, ktorý by sťažovateľovi „*ex officio*“ zabránil v hazardných hrách. Sťažovateľ si tento postup zvolil sám, a bolo racionálne možné, že z tohto registra by sa mohol aj sám „vyčiar knuť“. Za potrebné sťažnostný súd považoval tiež uviesť, že sťažovateľ sa priznal k účasti na hazardných hrách v rokoch 2023 a 2024, avšak z odpovede Úradu pre reguláciu hazardných hier vyplývalo, že sťažovateľ bol od 1. januára 2021 do 13. mája 2025 overený v registri vylúčených osôb pri vstupe do kasín, herní alebo prevádzok, z čoho vyplynulo, že vykonával hazardné hry aj napriek jeho vylúčeniu.

39. Krajský súd v závere v poradí druhého napadnutého uznesenia zhodnotil, že väzba sťažovateľa nie je v rozpore so zásadou primeranosti a zdržanlivosti respektíve zásadou proporcionality a jej trvanie bolo v tom čase v súlade s ústavou ako aj dohovorom. Pripomenul, že väzba nemá byť použitá vtedy ak by nebola úmerná opatreniu trestného práva hmotného, ktoré obvineného podľa očakávania postihne, t. j. aby nebola nepomerne prísny procesným opatrením so zreteľom na význam veci a očakávanú sankciu. V predmetnej veci bolo podľa krajského súdu potrebné konštatovať (bez prejudikovania akéhokoľvek rozhodnutia v merite veci), že v prípade uznania viny sťažovateľovi hrozí práve taký trest, vo vzťahu ku ktorému nie je jeho väzobné stíhanie nepomerne prísny procesným opatrením.

40. Z uvedenej rekapitulácie odôvodnení oboch napadnutých rozhodnutí ústavný súd dospel k presvedčeniu o ich ústavnej udržateľnosti. Úvahy krajského súdu plne zodpovedajú rámci zákonných ustanovení preventívnej väzby. Väzba sťažovateľa nie je založená na formálnych domnienkach súdov, ale na jasných faktoch a má racionálny základ. Sťažnostný súd v napadnutých uzneseniach k dôvodu tzv. preventívnej väzby poukázal na konkrétne zistenia o osobe sťažovateľa, ako aj na charakter, spôsob a rozsah trestnej činnosti. Poskytol preto dostatočnú, presvedčivú, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľnú odpoveď na všetky, tak skutkové, ako aj právne podstatné otázky súvisiace s nevyhnutnosťou pozbavenia sťažovateľa jeho osobnej slobody. Primeraným spôsobom objasnil ako skutočnosti zakladajúce existenciu väzobného dôvodu, tak aj aktuálnu nemožnosť nahradenia väzby sťažovateľa. Závery krajského súdu neboli sťažovateľom relevantným spôsobom spochybnené a z jeho strany sú len predmetom pokračujúcej polemiky.

41. K argumentu sťažovateľa, že závislosť od hazardných hier nie je sama osebe trestnou činnosťou a hranie hazardných hier nie je protiprávne, ústavný súd uvádza, že pokiaľ krajský súd medzi protiprávnym konaním, ktorého sa mal sťažovateľ podľa dovtedajších výsledkov vyšetrovania dopustiť a jeho účasťou na hazardných hrách našiel takú príčinnú súvislosť, ktorá zakladala dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti, neostávalo ústavnému súdu iné, iba takéto hodnotenie rešpektovať, pretože mu neprináleží konajúcim súdom prijaté závery prehodnocovať, najmä ak toto zistenie riadne a dostatočne (nie arbitrárne) na základe v trestnom konaní vykonaného dokazovania odôvodnil. Ústavný súd nie je a nemôže byť ďalšou inštanciou všeobecného súdnictva a nie je ani súdom skutkovým.

42. Na tomto mieste je potrebné len pre úplnosť pripomenúť, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu opodstatňovali dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospeje k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (I. ÚS 384/2019).

43. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že sa všeobecné súdy nezaoberali ním predostretou argumentáciou podporujúcou záver, že v trestnej činnosti nebude pokračovať, ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí odpovedať na každý argument osoby pozbavenej slobody. Súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Napriek tomu, že krajský súd explicitne nereagoval osobitne na každú zo sťažovateľom prezentovaných skutočností proti väzbe, kategorická prevaha dôvodov v jej prospech bola v danom prípade z odôvodnení napadnutých rozhodnutí jednoznačne zrozumiteľná

a čitateľná, t. j. sťažovateľom uvedené okolnosti evidentne neboli spôsobilé spochybníť existenciu podmienok zákonnosti väzby.

44. V tejto situácii nevznikol priestor na uplatnenie kasačnej právomoci ústavného súdu.

45. Ústavný súd preto uzatvára, že už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

46. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

47. V závere ústavný súd ešte poznamenáva, že neuniklo jeho pozornosti, že sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti dôvodí zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý bol už s účinnosťou od 1. marca 2019 nahradený novým zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu